

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/13/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4207203978
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4207203978.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Lenky Konštiakovej, v spore žalobcov: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. XXXX/X, zastúpená D. D., nar. XX.XX.XXXX bytom C., D. XXXX/X, 2. E. F., F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., G. XXX/X, zastúpená H. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., I. XXX/XX (žalobca v 21. rade), 3. J. G., F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. K., L. A. XXXX/XX, zastúpená žalobcom v 21. rade, 4. G. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., A. XXXX/X, zastúpený žalobcom v 21. rade, 5. B. M., F. G., narodená XX.XX.XXXX, bytom K. C. H., zastúpená žalobcom v 21. rade, 6. N. J. st., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., I. XXX/XX, zastúpený žalobcom v 21. rade, 7. N. J. ml., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., I. XXX/XX, zastúpený žalobcom v 21. rade, 8. O. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., I. XXX/XX, zastúpený žalobcom v 21. rade, 9. P. B., F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., I. XXX/X, zastúpená žalobcom v 21. rade, 10. Q. B., F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., L. XXX/X, zastúpená žalobcom v 21. rade, 11. F. J., F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., R. D. XXXX/X, zastúpená žalobcom v 21. rade, 12. S. T., F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., B. XXXX/XX, zastúpená žalobcom v 21. rade, 13. A. B., F. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., K. XXXX/ XX, zastúpená žalobcom v 21. rade, 14. L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., C. XXX/XX, zastúpený žalobcom v 21. rade, 15. I. B., F. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., I. XXX/XX, zastúpená Mgr. Ing. Evou Solčanovou, advokátkou, so sídlom Nitra, Sládkovičova 1, 16. U. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., I. XXX/XXX, 17. N. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., V. XXXX/XX, zastúpený žalobcom v 21. rade, 18. G. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., G. XXX/XX, zastúpený D. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. XXXX/X, 19. E. D., F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. XXXX/X, zastúpená D. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. XXXX/X, 20. G. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., I. XXX/XX, zastúpený D. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. XXXX/X, 21. H. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., I. XXX/XX, 22. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., I. XXX/XX, zastúpený žalobcom v 21. rade, 23. E. L. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. XXXX/XX, zastúpený žalobcom v 21. rade, proti žalovanej: A. I., F. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., T. XXXX/XX, v konaní zastúpená Mgr. Elenou Szabóovou, advokátkou so sídlom Nové Zámky, Hlavné námestie 7, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 8C/74/2007-944 zo dňa 27. júna 2018 – v spojení s opravnými uzneseniami č. k. 8C/74/2007-1141 zo dňa 8. októbra 2019 a č. k. 8C/74/2007-1184 zo dňa 18. decembra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku č. 3. napadnutého rozsudku – vo vzťahu k nároku nebohej žalobkyne v 3. rade I. B., F. B., r. č. XXXXXX/XXX, nebohej žalobkyne v 4. rade Q. J., F. B., r. č. XXXXXX/XXXX a nebohého žalobcu v 5. rade U. B., r. č. XXXXXX/XXX (z napadnutého rozsudku) m e n í tak, že tam uvedené parcely registra „E“ zapísané na LV č. XXXX pre kat. úz. C. parcelných čísiel XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX Q. XXXXX patria do dedičstva po uvedených pôvodných a nebohých žalobcoch v 3. až 5. rade, pre každého z nich v podiele 2/120-ín k celku.

Vo zvyšnej časti výroku č. 3. napadnutého rozsudku týkajúceho sa nároku žalobcu L. B., nar. XX.XX.XXXX, r. č. XXXXXX/XXX, trvale bytom C., C. XX (v napadnutom rozsudku označený žalobcom v 7. rade, aktuálne v 14. rade) – určenia, že je podielovým spoluvlastníkom všetkých parciel registra

„E“ zapísaných na LV č. XXXX pre kat. úz. C. v podiele 4/120-ín k celku a v zostávajúcich napadnutých výrokoch č. 1., 2., 4., 5., 6. a 7. rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalobcom p r i z n á v a proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia (1. L. B., 2. K. S., 3. I. B., 4. Q. J., 5. U. B., 6. D. B., 7. L. B., 8. I. B., 9. U. B. a 10. N. B.) sa žalobou podanou súdu dňa 18.04.2007 domáhali určenia, že sú v označených spoluvlastníckych podieloch (spolu) vlastníkmi nehnuteľností v kat. úz. C. vedených na LV č. XXXX a to - parc. č. XXXX/X roľa o výmere XXXX m², parc. č. XXXX roľa o výmere XXXX m², parc. č. XXXXX W. o výmere XXXX m², parc. č. XXXXX močiar o výmere XXXX m², parc. č. XXXXX W. o výmere XXXX m², parc. č. XXXXX roľa o výmere XXXX m², parc. č. XXXXX roľa o výmere XXXX m², parc. č. XXXXX lúka o výmere XXXX m², parc. č. XXXX/X roľa o výmere XXXX m², parc. č. XXXX/X roľa o výmere XXXX m². Žalobu odôvodnili tým, že Výmerom Osídľovacieho úradu pre Slovensko v Bratislave č. 1198-311/I-173/1950 ako aj dodatkom k výmeru zo dňa 01.09.1958 boli ich právnomu predchodcovi U. B. v podiele 2/3 k celku a jeho manželke Q. B., F. S. v podiele 1/3 k celku pridelené predmetné nehnuteľnosti ako náhrada za majetok, ktorý vlastnili a zanechali v Maďarsku v rámci presídľovania osôb. Išlo o nehnuteľnosti po bývalom vlastníkovi D. A., ktorý bol v roku 1948 presídlený podľa čl. VII. Dohody č. 145/1946 Zb. o výmene obyvateľstva medzi ČSR a Maďarskom. Nehnuteľnosti obhospodaroval od roku 1948, ktoré prevzal ako preberajúci na základe zápisnice o súpise, ktorú podpísal a podpísal ju aj ako odovzdávajúci D. A. a do roku 1951 ich právny predchodca žalobcov aj užíval, kedy ich vniesol a vstúpil do JRD v Nesvadoch. Na základe rozhodnutia Štátneho notárstva v Komárne D 265/63 zo dňa 16.02.1963 v dedičskej veci po nebohom U. B. stal sa výlučným vlastníkom týchto poľnohospodárskych pozemkov H. B. nar. XX.XX.XXXX v podiele 2/3 k celku a na základe rozhodnutia Štátneho notárstva v Komárne D 507/65 zo dňa 13.08.1965 v dedičskej veci po nebohej Q. B., F. S. nadobudla tieto poľnohospodárske pozemky A. W. nar. XX.XX.XXXX v podiele 1/3 k celku, avšak Katastrálny úrad v Komárne odmietol vyznačiť ich vlastnícke právo na základe dohody a osvedčenia o vyrovnaní dedičských podielov na základe notárskych zápisníc N 390/93 a N 389/93 notárky L. W. S. z dôvodu, že na vykonanie takéhoto záznamu bola už predložená ďalšia verejná listina potvrdzujúca vlastníctvo v prospech právnej predchodkyne žalovanej a to notárska zápisnica L. Q. C. X. N 60/95 zo dňa 03.04.2005 o vydržaní aj predmetných nehnuteľností. Žalovaná so žalobou nesúhlasila, žiadala ju ako neopodstatnenú zamietnuť. Žalobcovia mohli napadnúť platnosť osvedčenia o vydržaní. Poukázala na rôzne formy výmerov tak textom ako aj formou. V danej veci absentuje konfiškačné rozhodnutie ako aj jeho záznam v pozemkovej knihe. Dodala, že ona vlastnícke právo nadobudla na základe darovania od právneho predchodcu a teda originálnym spôsobom. Uviedla, že pri vydržaní nebolo prekážkou vydržania, že pozemky boli v užívaní soc. organizácie, čiže vtedajšieho JRD. Do plynutia vydržacích lehôt sa u žalovanej ako u každého iného subjektu započítava aj doba oprávnenej držby právnych predchodcov. Na strane druhej žalovaná v čase, keď pozemky nadobudla bola dobromyseľná v tom, že jej tieto pozemky patria. Preto popiera všetky skutkové a právne tvrdenia žalobcov s tým, že ako dobromyseľný nadobúdateľ vychádzala pri nadobudnutí z dostupných listín a z nikým nespochybneného zápisu v kat. nehnuteľností, čo je v plnom súlade s judikatúrnou zásadou ochrany práv už nadobudnutých. Poukázala na zásadu „právo patrí bdelym“ kedy žalobcovia premeškali všetky zákonné lehoty na to, aby sa domáhali svojho vlastníctva a nahrádzujú to oneskorené podaním žaloby, čo je neprípustné. Tak isto pokiaľ by sa nehodnotilo len dobromyseľné nadobudnutie žalovaná už po zápise do katastra splnila časovú podmienku na vydržanie nehnuteľnosti. Žalobkyňa tvrdí, že by bolo v rozpore so spravodlivosťou ak by súd poskytol ochranu žalobcom popretím vlastníckeho práva žalovanej aj s prihliadnutím na dobromyseľnosť nadobudnutia a uplynutie kvalifikovaného času 11 rokov medzi zápisom vlastníckeho práva žalovanej do katastra nehnuteľností a podaním žaloby, z ktorej sa prvý krát dozvedela, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam si uplatňuje aj iná osoba. Do podania žaloby nebola vo vzťahu k darovaným pozemkom nikým a ničím rušená a jej vlastníctvo nebolo spochybnené. Preto nie je povinná tvrdiť ani preukazovať nadobudnutie oprávnenej držby v čase, ktorý predchádza tomuto zápisu a dokazovanie vykonané súdom na túto okolnosť je nadbytočné. Tým, že na právnom postavení oprávnenej držiteľky sa nič nezmenilo ani účinnosťou zákona 393/2000 Z.z. neboli zistené žiadne skutočnosti, v dôsledku ktorých by v dobe 10 rokov došlo k prerušeniu vydržacej doby pre stratu dobromyseľnosti a tým aj oprávneniu držby splnila podmienky vydržania vlastníckeho práva k pozemkom podľa § 134 OZ. Uplynutím 10 rokov od zápisu

do katastra zároveň zaniklo vlastnícke, resp. spoluvlastnícke právo doterajších vlastníkov. Zaniknuté vlastnícke právo nie je možné prejednať v dedičskom konaní, rovnako ako nemožno prejednať v dedičskom konaní vlastnícke právo iných osôb než poručiteľa, preto žaloba nemôže byť žaloba dôvodná a predovšetkým nemôže byť právny záujem na požadovanom určení, ktorý je naliehavou a nevyhnutnou podmienkou prejednanja žaloby. Preto žaloba podaná po uplynutí 10 rokov od zápisu žalovanej do katastra nehnuteľností nemôže byť spôsobným prostriedkom ochrany osobitne nie v prípade určovacej žaloby, ktorá je zo zákona a z judikatúry žalobou preventívnou. Pozemky nemohli žalobcovia užívať pred tým, ako im boli pridelené, s určitosťou ich nemohli v roku 1951 vniesť do družstva a čo je tak isto závažné nemohol 07.04.1948 vstúpiť prídelca do držby, keďže sám prekročil hranice až 05.05.1948, takže o mesiac neskôr. Rovnako nemohol D. A. odovzdať nehnuteľnosti a podpísať listinu v čase, keď sa už preukázateľne nachádzal podľa súdu mimo územia SR a navyš z potvrdenia ŠA v NR zo 07.04.2011 sa D. A. na zozname presídlencov nenachádzal. Preto jeho majetok nemohol byť predmetom prídelu. Napadla samotný prídel v časti celého obsahu listiny z 01.09.1958, pretože tento výmer nemá náležitosti zákonom vyžadované a preto nemôže byť pre nesplnenie náležitostí verejnou listinou. Na základe zmeny návrhu Okresný súd Komárno uznesením č. k. 8C/74/2007-435 zo dňa 07.10.2010 pripustil zmenu petitu žaloby tak, že „žalovaná nie je vlastníčkou nehnuteľností vedených v kat. úz. C. zapísaných na LV č. XXXX ako parc. č. XXXX/X, XXXX, XXXX/X, XXXXX Q. D. X. XXXXX Q. XXXXX“. Tieto nehnuteľnosti boli pôvodne vedené v pozemnoknižnej vložke č. XXXX pre kat. úz. C..

2. Prvoinštančný (okresný) súd vo veci rozhodol rozsudkom 8C/74/2007-577 zo dňa 01.02.2012, ktorým určil (vyhovet žalobe), že žalovaná nie je vlastníčkou predmetných nehnuteľností. Krajský súd v Nitre nepripustil zmeny žaloby žalobcami v odvolacom konaní a uznesením 25Co/130/2012-675 zo dňa 31.07.2014, ktoré bolo súdu doručené dňa 25.03.2015, rozsudok prvého stupňa zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že žalovaná zapísaná v katastri nehnuteľností od roku 1995 za vlastníčku sporných nehnuteľností na základe osvedčenia o ich držbe nadobudla týmto zápisom právne postavenie oprávnenej držiteľky zo zákona. Keďže účinnosťou zákona č. 393/2000 Z.z. sa na jej právnom postavení oprávnenej držiteľky nič nezmenilo a ak neboli zistené žiadne skutočnosti, v dôsledku ktorých by v dobe 10 rokov plynúcich odo dňa jej zápisu do katastra došlo k prerušeniu vydržacej doby pre stratu dobromyseľnosti a tým aj oprávnenej držby, splnila by podmienky vydržania vlastníckeho práva k pozemkom podľa § 134 Občianskeho zákonníka. Súd tým, že vydal rozsudok negatívne určujúci, že žalovaná nie je vlastníčkou nehnuteľností, nijako nezlepšil právne postavenie žalobcov. Len pozitívne určenie vlastníckeho práva žalobcov je spôsobilé na zápis vyznačenia zmeny vlastníctva v katastri nehnuteľností. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Je len samozrejmé, že účastníkmi konania o určenie vlastníckeho práva môžu byť len osoby živé a nie mŕtve.

3. Po vrátení veci prvoinštančnému okresnému súdu tento uznesením č. k. 8C/74/2007-702 zo dňa 04.05.2015 rozhodol o pokračovaní v spore s F. J., S. T. a A. B. ako právnymi nástupcami po zosnulom D. B. (pôvodný žalobca v 6. rade), uznesením č. k. 8C/74/2007-772 zo dňa 10.05.2016 rozhodol o vstupe U. S. a G. S. po neb. pôvodnej žalobkyni v 2. rade K. S., uznesením č. k. 8C/74/2007-812 zo dňa 20.06.2017 o pokračovaní v konaní po neb. pôvodnom žalobcovi v 1. rade L. B. s A. B. a E. D., ako aj s G. S. po pôvodnej žalobkyni v 2. rade K. S. a uznesením č. k. 8C/74/2007-865 pripustil vstup do konania H. B., A. B. a E. L. W. ako ďalších dedičov po H. B. (okrem I. B. – pôvodnej žalobkyne v 8. rade, aktuálne v 15. rade), keď tiež pripustil zmenu žaloby nasledovne:

1. Súd určuje, že do dedičstva po poručiteľovi: L. B., F. B., nar. XX.XX.XXXX, rodné číslo XXXXXX/XXX, zomr. X.X.XXXX, naposledy bytom D. XXXX/X, XXX XX C., patria nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území C., obec Nesvady, okres Komárno, ktoré sú v katastri nehnuteľností zapísané na LV č. XXXX ako pozemky - parcely reg. "E" evidované na mape určeného operátu pod:

- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX V. trávne porasty o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX vodné plochy o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX vodné plochy o výmere XXXX m²,

- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m², a to vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 20/120 k celku.

2. Súd určuje, že do dedičstva po poručiteľovi: K. S., F. B., nar. XX.XX.XXXX, rodné číslo: XXXXXX/XXX, zomr. X.X.XXXX, naposledy bytom I. XXX/XX, XXX XX C., patria nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území C., obec C., okres Komárno, ktoré sú v katastri nehnuteľností zapísané na LV č. XXXX ako pozemky - parcely reg. "E" evidované na mape určeného operátu pod:

- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX vodné plochy o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX vodné plochy o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m² vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 20/120 k celku.

3. Súd určuje, že žalobca v 3. rade - I. B., F. B., nar. XX.X.XXXX, r.č. XXXXXX/XXX, trvale bytom A. X, XXX XX C., žalobca v 4. rade - Q. J., F. B., nar. XX. X. XXXX, r.č. XXXXXX/XXXX, trvale bytom I. XX, XXX XX C., žalobca v 5. rade - U. B., F. B., nar. XX.XX.XXXX, r.č. XXXXXX/XXX, trvale bytom I. X, XXX XX C. a žalobca v 7. rade - L. B., nar. XX.X.XXXX, r.č. XXXXXX/XXX, trvale bytom C. XX, XXX XX C., sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území C., obec Nesvady, okres Komárno, ktoré sú v katastri nehnuteľností zapísané na LV č. XXXX ako pozemky - parcely reg. "E" evidované na mape určeného operátu pod:

- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX vodné plochy o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX vodné plochy o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m² nasledovne:
  - žalobca v 3. rade v podiele 2/120 k celku,
  - žalobca v 4. rade v podiele 2/120 k celku,
  - žalobca v 5. rade v podiele 2/120 k celku,
  - žalobca v 7. rade v podiele 4/120 k celku.

4. Súd určuje, že do dedičstva po poručiteľovi: D. B., F. B., nar. XX.X.XXXX, r. č. XXXXXX/XXX, zomr. XX.X.XXXX, naposledy bytom K. XXXX/XX, XXX XX C. patria nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území C., obec C., okres Komárno, ktoré sú v katastri nehnuteľností zapísané na LV č. XXXX ako pozemky - parcely reg. "E" evidované na mape určeného operátu pod:

- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX vodné plochy o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX vodné plochy o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m² vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 4/120 k celku.

5. Súd určuje, že do dedičstva po poručiteľovi: H. B., F. B., nar. XX.XX.XXXX, r. č. XXXXXX/XXX, zomr. XX.X.XXXX, naposledy bytom C., patria nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území C., obec C., okres Komárno, ktoré sú v katastri nehnuteľností zapísané na LV č. XXXX ako pozemky - parcely reg. "E" evidované na mape určeného operátu pod:

- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,

- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX vodné plochy o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX vodné plochy o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m² vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 46/120 k celku.

6. Súd určuje, že do dedičstva po poručiťovi: A. G. (predtým W.), F. B., nar. XX.X.XXXX, r. č. XXXXXX/XXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom C., patria nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území C., obec C., okres Komárno, ktoré sú v katastri nehnuteľností zapísané na LV č. XXXX ako pozemky - parcely reg. "E" evidované na mape určeného operátu pod:

- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX/X H. pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXX orná pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX vodné plochy o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX H. pôda o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX vodné plochy o výmere XXXX m²,
- parc. č. XXXXX trvalé trávne porasty o výmere XXXX m² vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 20/120 k celku.

4. Napadnutým (zhora v záhlaví tohto rozhodnutia označeným a v poradí) druhým rozsudkom (s následnými opravnými uzneseniami) súd prvej inštancie (upravenej) žalobe vyhovel a žalobcom priznal voči žalovanej aj právo na náhradu trov konania vo výške 100%. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, s poukazom na vykonané dokazovanie, právne zmeny Civilného sporového poriadku (CSP – zákon č. 160/2015 Z.z.), zákon č. 148/1947 Zb. o opatreniach k prevedeniu česko-slovensko-maďarskej dohody o výmene obyvateľstva, zákon č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme, vládne nariadenie č. 30/1948 odôvodnil, nasledovne:

Pôdohospodárske nehnuteľnosti pridelovali počnúc rokom 1945 jednak Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave podľa nar. SNR č. 104/1945 Zb.n. SNR č. 104/1946 Zb.n. SNR výmermi o vlastníctve pôdy, jednak Osídľovací úrad pre Slovensko v Bratislave (neskôr aj krajské národné výbory) podľa zák. č. 148/1947 Zb. a vl. nar. č. 30/1948 Zb. výmermi o prídelení do vlastníctva a napokon Okresné národné výbory podľa zákona č. 142/1947 Zb. a zák. č. 46/1948 Zb. prídellovými listinami. Tieto výmery a prídellové listiny boli, aj v súčasnosti sú dokladmi o vlastníctve prídeltcov k prídeleným nehnuteľnostiam a sú v zásade vkladuschopnými listinami pre zápis nadobudnutého vlastníctva do katastra. Aby mohli byť vkladuschopné, museli byť právne perfektné, čiže mali obsahovať okrem iného aj otláčok pečiatky orgánu, ktorý tento výmer vydal. V pripojenom spise D607/65 po neb. Q. B. sa nachádza originál výmeru 1198-311/I-173/1950 vydaný 7.4.1948 KNV v Nitre, podpísaný. Dňa 10.2.1958 bol úradne doplnený - okrúhla pečať a podpis. Taktiež dňa 1.9.1958 bol doplnený s tým, že v citovanom výmere o prídelení do vlastníctva neboli uvedené pozemnoknižné dáta prídelených nehnuteľností. Z toho dôvodu finančný odbor ustálil dodatkom, že prídelený pozemkový majetok tvoria popísané nehnuteľnosti. Námietka žalovanej o tom, že sa v originály tohto výmeru táto listina nenachádza a teda nie je originálom je irelevantná, pretože je tento výmer konkrétne popísaný a nezameniteľný. S poukazom na vyššie uvedené súd mal za to, že predmetný výmer bol vydaný orgánom, v ktorého právomoci bolo nakladať s majetkom, ktorý v Československu zanechali osoby presťahované do Maďarska. Zákonom č. 46/1948 Zb. zo dňa 21.3.1948 o novej pozemkovej reforme sa vlastnícke pomery k pôde upravili podľa zásady, že pôda patrí tým, ktorí na nej pracujú. Prídelená pôda prechádzala do vlastníctva prídeltcu dňom prevzatia držby. Tento zákon bol pripravovaný ešte pred zásadnou zmenou politických pomerov, ktoré spôsobili, že k praktickej realizácii zámerov tohto zákona celoplošne nedošlo. V priebehu nastávajúcej „socialistickej prestavbe vidieka“ nebol už žiadny záujem pre zakladanie nových vlastníckych práv a začalo vo veľkom rozsahu dochádzať k združstevňovaniu pôdy malých a stredných pôvodných vlastníkov. Právnu úpravou povojnových konfiškácií a prídellového pokračovania bol prelomený intabulačný princíp, na ktorom bola

založená funkcia a spoľahlivosť pozemkových kníh. Vlastnícke právo prechádzalo na prídelcu dňom prevzatia držby a povinnosť zaistenia následného zápisu prídelu do pozemkových kníh bola uložená Národnému pozemkovému fondu na jeho náklady. Zápisy prídelov do pozemkovej knihy už nemali konštitutívny charakter ale iba deklaratórny, nakoľko vlastníctvo prídelcov k prideleným nehnuteľnostiam vzniklo dňom vydania výmeru (o vlastníctve pôdy alebo prídele do vlastníctva) alebo prevzatím držby pôdy - v danom prípade na základe zápisnice o súpise zo dňa 5.10.1948. Súd je toho názoru, že listinné dôkazy predložené v prejednávanej veci je potrebné vyhodnotiť nielen jednotlivito, ale i komplexne v ich vzájomných súvislostiach, pričom pri posudzovaní prídelového konania nemožno opomenúť ani dobu, v ktorej konanie prebiehalo, ako i skutočnosť, že vo veci konal štátny orgán, u ktorého je dôvodné predpokladať, že pozná právo. Súd mal za to, že dňa 5.10.1948 na základe zápisnice právny predchodca žalovaných (U. B.) prevzal do vlastníctva sporné nehnuteľnosti (§ 6 ods. 1 nar. vl. 30/1948 Sb. - pred prídelom do vlastníctva môže osídľovací úrad odovzdať jednotlivé podstaty z majetku presťahovaných Maďarov, ak tomu nebránia záujmy osídľovacej politiky. Podľa § 9 odovzdanie jednotlivých prídelových podstat do vlastníctva - § 3,4,5, poprípade do predbežného užívania § 6, prevedie osídľovací úrad alebo oblasťná osídľovacia úradovňa ním splnomocnená na podklade príslušného rozhodnutia zápisom, ktorý musí najmä obsahovať označenie majetkovej podstaty, meno orgánu, ktorý odovzdal prídelovú podstatu a deň a miesto odovzdania). Nehnuteľnosti boli odovzdané právnenému predchodcovi žalobcov zápisnicou zo dňa 5.10.1948. To, že boli odovzdané nehnuteľnosti presídlenca D. A., bydlisko presídlenca Nesvady, 173/I. preberajúceho orgánu U. B. (pristahovalcovi z Maďarska, bytom C. E., č. d. XXX) je konkrétne a jasne uvedené v tejto zápisnici od koho, komu a čo sa prideluje a preto táto skutočnosť je jednoznačná. K nadobudnutiu vlastníctva prídelom nebolo treba intabulácie, nedostatok zápisu nemá vplyv na vlastníctvo prídelu. Po pridelení nehnuteľností výmerom, pridelené nehnuteľnosti obhospodarovali výmeroví vlastníci. Je irelevantná námietka žalovanej kde býval právny predchodca žalobcov, keď prekročil hranice dňa 5.5.1948 a súpis majetku je zo dňa 5.10.1948, pretože táto skutočnosť nič nemení na tom, že mu bol dňa 5.10.1948 odovzdaný majetok ako preberajúceho orgánu a to odovzdávajúceho orgánom D. A.. Z potvrdenia Okresného úradu v Komárne, odbor financií, listom č:Fin.96/15 zo dňa 19.8.1996 (č. I. 35) potvrdil, že D. A. a manž. Q. W. sa nachádzajú na zozname osôb presídlených do Maďarska za obec C. a že majetok menovaných sa stal vlastníctvom čs. štátu podľa čl. VII. Dohody č. 145/1946 Zb. o výmene obyvateľstva medzi ČSR a Maďarskom. Z potvrdenia Agrorent a.s. C. zo dňa 14.2.2005 vyplýva, že právny predchodca žalobcov - U. B., nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX vstúpil do členstva ako aj do pracovného pomeru u bývalého JRD C. dňa 20.8.1952. K vydržaniu vlastníckeho práva právnej predchodkyne žalovanej A. T. nemohlo dôjsť z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok vydržania. Následne potom ani žalovaná v zmysle zásady „nikto nemôže previesť na iného viac práv ako sám má“, nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam od nevlastníka svojej matky darom. Notárska zápisnica vydaná L. Q. C. č. N 60/95, NZ 87/95 zo dňa 3.4.1995 o Osvedčení o vydržaní vlastníckeho práva bola spísaná podľa ustanovenia § 63 zák.č. 323/1992 Zb. Táto zápisnica nebola spísaná podľa ust. zák. č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam. V spise notárky L. C., ktorý je pripojený sa nachádza návrh na vydanie osvedčenia o vydržaní vlastníctva v zmysle § 63 zák. č. 323/92 Zb. zo dňa 15.2.1995, kde navrhovateľkou je A. T., F. A., nar. XX.XX.XXXX (matka žalovanej). Predmetom návrhu mali byť poľnohospodárske pozemky nachádzajúce sa v k.ú. C., okrem iného v pkn. vl. XXXX C. mene D. A. (strýka) v celosti, vymenované v tabuľke. V spise sa nachádza záznam napísaný dňa 3.4.1995, v zmysle ktorého sa bez predvolania dostavili účastníci A. T. a svedkovia úkonu, ktorí notárku požiadali, aby v zmysle § 63 zák. č. 323/1992 Zb. osvedčila vyhlásenie A. T. o vydržaní vlastníctva k nehnuteľnosti, okrem iných aj vo vl. č. XXXX. Teda samotná navrhovateľka žiadala notárku o vydanie osvedčenia podľa § 63 zák. č. 323/1992 Zb. a nie podľa zák. č. 293/1992 Zb. Podľa ust. § 2 ods. 1 zák. č. 293/1992 Zb. na základe osvedčenia notára (ďalej len osvedčenie) vydaného za podmienok uvedených v tomto zákone sa v evidencii nehnuteľností zapíše za vlastníka nehnuteľnosti osoba uvedená v tomto osvedčení. Podľa § 3 ods. 2 prvá veta Zák.č. 293/1992 osvedčenie možno vydať len pre držiteľa nehnuteľnosti. Podľa ust. 4 ods. 1 a 3 Zák.č. 293/1992 osvedčenie sa vydáva na návrh držiteľa nehnuteľnosti... K návrhu sa pripoja písomné doklady o skutočnostiach uvedených v odseku 2 a čestné vyhlásenie a vyjadrenie uvedené v § 5. Podľa § 5 Zák.č. 293/1992 k návrhu sa ďalej pripája a) čestné vyhlásenie dvoch, vo veci nezaujatých osôb, znalých miestnych pomerov k spôsobu získania nehnuteľnosti navrhovateľom a potvrdzujúce, že navrhovateľ je držiteľom nehnuteľnosti; ak je nehnuteľnosť v nájme, tiež vyjadrenie nájomcu o tom, že navrhovateľ je prenajímateľom, b) vyjadrenie obce o okolnostiach dôležitých pre vydanie osvedčenia. Súd poukazuje aj na ďalšie ustanovenia Zák. č. 293/1992 a to § 7,8. Podľa § Zák. č. 293/1992 Zb. na základe návrhu o vydanie osvedčenia notár vyhotoví oznámenie, v ktorom uvedie a) meno, priezvisko a bydlisko navrhovateľa, b) označenie nehnuteľnosti, pre ktorú

sa vydanie osvedčenia navrhuje tak, aby ju nebolo možné zameniť s inou nehnuteľnosťou (k.ú., parc. č., výmera a druh pozemku), c) okolnosti, ktoré preukazujú nároky navrhovateľa, d) upozornenie, že navrhovateľ bude zapísaný za vlastníka, e) výzvu, aby každý, kto sa cíti byť návrhom dotknutý vo svojich právach, podal do 60 dní odo dňa zverejnenia výzvy podľa § 8 ods. 1 svoje námietky proti vydaniu osvedčenia u notára alebo na obecnom úrade, s poučením, že inak sa osvedčenie vydá navrhovateľovi. Podľa § 8 Zák. č. 293/1992 Zb. ods. 1 Oznámenie sa zverejní vyvesením na vývesnej tabuli notára, v obvode ktorého sa nachádza nehnuteľnosť, a v obci, v katastrálnom území ktorej sa nehnuteľnosť nachádza. Na žiadosť notára je obec povinná oznámenie zverejniť spôsobom v mieste obvyklým. Ten, kto oznámenie zverejňuje, vyznačí v ňom dátum vyvesenia. Podľa ods. 2 po uplynutí lehoty uvedenej v § 7 písm. e) notár vyznačí na oznámení dátum jeho zvesenia a založí ho ako súčasť spisu spolu s oznámením obce o zverejnení oznámenia v obci; oznámenie je obec povinná doručiť notárovi do 5 dní od uplynutia lehoty uvedenej v § 7 písm. e), a to spolu s doručenými námietkami.

V pripojenom vyššie citovanom spise notárky sa však oznámenie nenachádza. Preto ak by notárska zápisnica bola vyhotovená podľa zák. č. 293/1992 Zb. v súlade s § ods. 2 by oznámenie podľa § 7 zák. č. 293/1992 Zb. muselo byť založené ako súčasť spisu spolu s oznámením obce o zverejnení oznámenia v obci. Tieto listiny sa však príslušnom spise nenachádzajú. Navyše podľa § 5 zák. č. 293/1992 Zb. k návrhu na vydanie osvedčenia sa pripája: čestné prehlásenie dvoch vo veci nezaujatých osôb ználych miestnych pomerov k spôsobu získania nehnuteľnosti navrhovateľom a potvrdzujúce, že navrhovateľ je držiteľom nehnuteľnosti; ak je nehnuteľnosť v nájme, tiež vyjadrenie nájomcu o tom, že navrhovateľ je prenajímateľom ako aj vyjadrenie obce o okolnostiach dôležitých pre vydanie osvedčenia. V príslušnom spise notárky sa v dvoch (L. D. a S. I.) z troch čestných vyhlásení sa vôbec neuvádzajú nehnuteľnosti zapísané pôvodne v pkn. vl. 3587, ale obsahujú úplne iné nehnuteľnosti. Preto tieto vyhlásenia nepotvrdzujú, že právny predchodkyňa žalovanej je držiteľom nehnuteľností a preto nebola splnená ani podmienka uvedená v § 5 písm. a) zák. č. 293/1992 Zb. Aj potvrdenie PD v C. zo dňa 16.11.1992 nepotvrdzuje, že by právna predchodkyňa žalovanej bola prenajímateľkou nehnuteľností, ku ktorým žiadala vydať osvedčenie. Z tohto potvrdenia len vyplýva, že pozemky, ktoré vniesla (vôbec nie sú špecifikované) do družstva a ktoré žiada k navráteniu žiadosťou zo dňa 21.4.1992, jej do dnešného dňa neboli vydané z dôvodu, že na predložených dokladoch pozemky sú ešte na mene ich priamych predkov a súrodencov.

Podľa § 63 Notárskeho poriadku (zák. č. 323/1992) v notárskej zápisnici o osvedčení vyhlásenia o vydržaní vlastníctva k nehnuteľnosti alebo o vydržaní práva zodpovedajúceho vecnému bremenu spíše notár vyhlásenie účastníka k zákonom ustanoveným podmienkam vydržania, najmä o okolnostiach, dobe a nepretržitosti držby nehnuteľnosti alebo práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, prípadne vyhlásenie dotknutého vlastníka nehnuteľnosti a obecného úradu, v obvode ktorého je nehnuteľnosť, že nemajú ku vzniku uvedeného práva občana výhrady.

Na rozdiel od notárskej zápisnice vydávanej podľa § 63 Not. poriadku navrhovateľ k návrhu na vydanie osvedčenia podľa Zák. č. 293/1992 Zb. povinne priložil písomné doklady, čestné vyhlásenia a ak bola nehnuteľnosť v nájme, aj vyjadrenie nájomcu o tom, že navrhovateľ je prenajímateľom a súčasne vyjadrenie obce. Z týchto citovaných ustanovení Zák. č. 293/1992 Zb. je zrejmé, že osvedčenie notára podľa tohto osobitného právneho predpisu bolo možné vydať len pre držiteľa nehnuteľnosti a na návrh držiteľa nehnuteľnosti a bolo potrebné k návrhu pripojiť: - písomné doklady o skutočnostiach preukazujúcich spôsob získania nehnuteľnosti navrhovateľom alebo jeho právnym predchodcom, ak navrhovateľ nebol bezprostredným právnym nástupcom posledného vlastníka zapísaného v pozemkovej knihe, - čestné vyhlásenie dvoch, vo veci nezaujatých osôb, ználych miestnych pomerov k spôsobu získania nehnuteľnosti navrhovateľom a potvrdzujúce, že navrhovateľ je držiteľom nehnuteľnosti; ak je nehnuteľnosť v nájme, tiež vyjadrenie nájomcu o tom, že navrhovateľ je prenajímateľom, - vyjadrenie obce o okolnostiach dôležitých pre vydanie osvedčenia. Preto vyššie uvádzaná notárska zápisnica nemôže byť osvedčením vydaným notárom v zmysle zák. č. 293/1992 Zb. Súd poukazuje aj na uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo 191/2009, a teda na notársku zápisnicu C. XX/XX.C. XX/XX nemožno hľadiť ako na osvedčenie vydané podľa zák. č. 293/1992 Zb. a preto nemohli nastať účinky uvedené v ust. § 2 ods. 2 zák. č. 293/1992 Zb. uplynutím 10 ročnej lehoty.

Podľa § 2 ods. 2 zák. č. 293/1992 Zb. ak do 10 rokov odo dňa zápisu do evidencie nehnuteľností podľa ods. 1 neuplatní na súde alebo v konaní o pozemkových úpravách vykonávaných z dôvodu usporiadania vlastníckych a užívacích pomerov vlastnícke právo k nehnuteľnosti takto zapísanej iná osoba, stáva sa zapísaná osoba vlastníkom zapísanej nehnuteľnosti na základe vydržania; to platí aj pre prípad, keď nehnuteľnosť v tejto lehote bola prevedená na inú osobu, než ktorá je uvedená v osvedčení.

S poukazom na vyššie uvedené je preto potrebné skúmať, či boli na strane právnej predchodkyne žalovanej splnené všetky zákonné podmienky vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

Podľa § 134 ods. 1 Obč. zákonníka oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu 3 rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu 10 rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, pri splnení zákonom požadovaných predpokladov: 1. spôsobilý predmet vydržania, 2. oprávnená držba nadobúdateľa, 3. držba musí byť nepretržitá počas celej zákonom stanovenej lehoty, u nehnuteľnosti 10 rokov, 4. držba musí byť po celú dobu nerušená, 5. držba musí byť dobromyseľná, 6. musí byť preukázaný titul nadobudnutia.

Výsledkom splnenia vyššie uvedených zákonných predpokladov je nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržateľom a to okamihom uplynutia vydržacej doby. Právna predchodkyňa žalovanej v notárskej zápisnici prehlásila, že poľnohospodársku pôdu, okrem iného zapísanú aj v pkn. vl. č. XXXX od roku 1940 až do roku 1959 dobromyseľne a nerušene vlastnila a obrábala spoločne s manželom. Nehnuteľnosti mala dostať ako svadobný dar od strýka D. A., zmluvy sa nezachovali pre povodeň v roku 1952. Tieto tvrdenia však vyvracia zápisnica o súpise zo dňa 5.10.1948, z ktorej vyplýva, že ich skutočným držiteľom ešte aj v roku 1948 bol vtedajší vlastník D. A. (A. Q. W.) I-173 a nie právna predchodkyňa žalovanej. Je tiež nepravdepodobné, že by D. A. daroval nehnuteľnosti ako svadobný dar svojej neteri, keď mal svoje vlastné deti a následne v roku 1948 podpísal aj zápisnicu o odovzdaní majetku. Taktiež sa preukázalo ako nepravdivé vyhlásenie právnej predchodkyne žalovanej v notárskej zápisnici, že v rámci kolektívizácie družstva bola poľnohospodárska pôda včlenená do vtedajšieho JRD. Spoločnosť Agrorent a.s. C. uviedla (č. I. 535), že A. T., nar. XX.XX.XXXX nebola členkou bývalého PD C.. V roku 1992 pri transformácii družstva bola zaradená do skupiny č.4 ako iná oprávnená osoba bez vloženého majetku. V registri členov a iných oprávnených osôb vnesená pôda je vykázaná s nulovou hodnotou. Skutočnosť, že právna predchodkyňa žalovanej a ani žalovaná sporné nehnuteľnosti neužívali ani po roku 1990 preukazuje viacero oznámení spoločnosti Agrorent a.s. C. (č. I. 29, 727, 737). Taktiež listiny svedčiacie o súdnych sporoch vedených na tunajšom súde, v ktorých právna predchodkyňa, zastúpená žalovanou sa domáhala od D. C. vydania poľnohospodárskych pozemkov (sp. zn. 9C 5/93 na čl. 8,18) okrem iného aj pozemkov, ktoré sú predmetom tohto konania a to vedené v pkn. vl. XXXX na LV č. XXXX (čl. 714). Toto súdne konanie dokazuje, že už v čase podania žaloby v konaní 9C 5/93 dňa 30.12.1992 (následne konanie 7C 196/2009) právna predchodkyňa žalovanej nehnuteľnosti nedržala, neužívala ich, keďže jej ich D. C. odmietlo vydať. Preto ani v čase spisovania notárskeho osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva právna predchodkyňa žalovanej nehnuteľnosti neužívala, nedržala a následne potom ani žalovaná po tom ako ich mala nadobudnúť darom od svojej matky. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd mal za to, že neboli splnené zákonné podmienky na vydržanie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zo strany právnej predchodkyne žalovanej a ani zo strany žalovanej, keď vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v prospech žalovanej bol povolený pod č. V- 2453/95 dňa 2.6.1997 a k podaniu žaloby došlo dňa 18.4.2007, teda pred uplynutím 10 rokov, odkedy bolo v jej prospech zapísané vlastníctvo v katastri nehnuteľností. U. B., zomr. XX.X.XXXX a neb. manž. Q. B., zomr. XX.X.XXXX (D 507/65 zo dňa 13.8.1965) boli výmerom o prídele do vlastníctva č. XXXX-XXX/E./XXXX pridelené okrem iného nehnuteľnosti nachádzajúce sa v pkn. vl. č. XXXX. Ich deťmi boli: U. (nar. XX.XX.XXXX), L. (nar. XX.X.XXXX), H. (nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.X.XXXX), L. (nar. XX.X.XXXX, zomr. X.X.XXXX) a D. (nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX) B. ako aj I. (nar. XX.X.XXXX), A. (nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX), K. (nar. XX.XX.XXXX, zomr. X.X.XXXX), Q. (nar. XX.X.XXXX). Nehnuteľnosti zdedil jeho syn H. B., nar. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.X.XXXX (D 1038/00 zo dňa 18.6.2001 čl. 43) vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 2/3 k celku a to na základe Uznesenia ŠN v Komárne č. D 265/63 zo dňa 16.2.1963 (čl. 36). Dňa 15.9.1993 bola spísaná Notárska zápisnica L. W. S. č. N 389/93, NZ 262/93 (čl. 41), ktorá obsahuje dohodu a osvedčenie o vyrovnaní dedičských podielov uznaním vlastníctva podľa zák. č. 293/1992. V tejto zápisnici povinný H. B. uznáva vlastnícke právo ostatných spoludedičov podľa výšky ich dedičských podielov tak, že nehnuteľnosti vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 2/3 k celku budú vlastníť oprávnení: A. G. v podiele 5/40 k celku, L. B. v podiele 5/40 k celku, K. S. v podiele 5/40 k celku, právom neb. D. B. jeho deti: ml. D. B. v podiele 2/40 k celku a L. B. v podiele 2/40 k celku, právom neb. U. B. ml. jeho deti: I. G., U. B., Q. J. každý v podiele 1/40 k celku. Vo vlastníctve povinného H. B. zostáva podiel v 18/40 k celku. Preto H. B. ku dňu svojej smrti vlastnil podiel 23/60 k celku, teda 46/120 k celku (t.j. 18/40 z 2/3 + 1 z 1/3 = 18/60 + 1/12), ktorý nebol predmetom dedenia po nej. Dňa 12.8.1993 bola spísaná Notárska zápisnica L. W. S. č. N 390/93, NZ 242/93 (čl. 40), ktorá obsahuje dohodu a osvedčenie o vyrovnaní dedičských podielov uznaním vlastníctva podľa zák. č. 293/1992. V tejto zápisnici povinná A. G. zdedila (D 507/65 zo dňa 13.8.1965 čl. 39) podiel 1/3 k celku k nehnuteľnostiam po neb. Q. B. a uznáva vlastnícke právo ostatných spoludedičov podľa výšky ich dedičských podielov tak, že nehnuteľnosti vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/3 k celku budú vlastníť oprávnení: H. B. v podiele 1 k podielu, L. B. v podiele 1 k podielu, K. S.

v podiele 1 k podielu. Vo vlastníctve povinnej A. G. zostáva podiel 1 k podielu. H. B. tak ku dňu svojej smrti po vyrovnaní dedičských podielov celkovo vlastnil podiel vo veľkosti $\frac{23}{60}$ k celku (t.j. $\frac{18}{40} + \frac{2}{3} + 1 \times \frac{1}{3} = \frac{18}{60} + \frac{1}{12}$). Dedičmi po H. B. (D 1038/00 zo dňa 18.6.2001- čl.43) boli manželka I. B., H. B. ml. a A. B.. Dedičmi po A. G. (predtým W., F. B.), nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX (D 112/01 čl. 47) sú E. L. W., U. a N. B. (deti B. B.). Vo vlastníctve povinnej A. G. zostáva podiel v $\frac{1}{12}$ k celku (t.j. $1 \times \frac{1}{3} + \frac{5}{60}$ k celku ($\frac{5}{40} + \frac{2}{3} = \frac{5}{60}$). Preto A. G. ku dňu svojej smrti vlastnila podiel $\frac{20}{120}$ k celku ($\frac{1}{12} + \frac{5}{60}$), ktorý nebol predmetom dedenia po nej. Po L. B., nar. XX.XX.XXXX, zomr. X.X.XXXX sú dedičmi manžel A. B., nar. XX.XX.XXXX a dcéra E. D., nar. X.XX.XXXX. Po K. S., F. B., nar. XX.XX.XXXX, zomr. X.X.XXXX sú dedičmi manžel U. S., nar. X.X.XXXX, G. S., nar. X.X.XXXX - právom neb. syna A. S. (9D/254/2015 zo dňa 1.2.2016) G. S., nar. X.XX.XXXX. Po D. B., nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX sú dedičmi F. J., nar. X.XX.XXXX, S. T., nar. X.X.XXXX a A. B., nar. XX.XX.XXXX (12D/105/2012 zo dňa 21.6.2012). Notárske zápisnice N 389 a 390/93 sú verejnou listinou - je to písomný dokument, na ktorom je odtlačok pečiatky slovenského orgánu/úradu alebo úradnej osoby a podpis úradnej osoby. Dôkazná sila verejnej listiny je vyššia, než listiny súkromné. Ak sa nedokáže opak, považujú sa skutočnosti uvedené vo verejnej listine za pravdivé bez ďalšieho zisťovania. V danom prípade sa však preukázal opak uvedený v notárskej zápisnici vydannej L. Q. C. č. N 60/95, NZ 87/95 zo dňa 3.4.1995 o Osvedčení o vydržaní vlastníckeho práva. Súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že zo spisu notárskeho úradu JUDr. W. S. (N 390/93 bolo zistené, že bola Správe katastra doručená dňa 13.8.1993 notárska zápisnica na zápis vlastníckeho práva a preto nie je zrejmé prečo vlastnícke právo žalobcov nebolo zapísané (súd poukazuje aj na stranu druhú týchto notárskych zápisníc o osvedčení, kde v bode 4. sa uvádza, že „ toto osvedčenie je podkladom pre zápis vlastníctva do katastra nehnuteľností“. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorá vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 Ústavy SR). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Právna úprava nestanovuje, ako má súd hodnotiť dôkazy z hľadiska pravdivosti; uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, ktorá v civilnom procese predstavuje veľmi zložitý myšlienkový proces sudcu. Všeobecný súd nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (rozhodnutie Ústavného súdu SR vo veciach IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Záverom súd poukazuje na tú skutočnosť, že už rímske právo zakotvovalo zásadu „nemo turpitudinem suam allegare potest“ čo znamená, že nikto nesmie mať prospech z vlastného nepoctivého správania. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel, keď mal za to, že nebolo preukázané, že by na vydržanie nehnuteľností právnou predchodkyňou žalobkyne bol splnený postup vyžadovaný zák. č. 293/1992 Zb., keď ona sama navrhla vydanie osvedčenia podľa § 63 not. poriadku. Preto ani žalovaná nemohla vlastnícke právo nadobudnúť od nevlastníka, taktiež ani vydržaním, keď bolo preukázané, že obe (žalovaná ani jej právna predchodkyňa- matka) nikdy predmetné nehnuteľnosti neužívali, nemali ich v oprávnenej držbe ani nebola preukázaná ich dobromyseľnosť. Vlastnícke právo z vydržania môže byť založené len na základe právneho úkonu s tým subjektom práva, ktorému vlastnícke právo v čase jeho vykonania patrilo, teda vlastníctvo nemôže stratiť vlastník, pokiaľ právny úkon k jeho strate neučinil (tento učinil len nevlastník), a to bez ohľadu na to, či prípadne v čase úkonu mu zápis v evidencii vlastníctva vlastníctvo potvrdzoval, keďže zápis v katastri nehnuteľností je hodnoverný a záväzný len pokiaľ sa nepreukáže opak (§ 70 zák. č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam) a vlastníctvo od nevlastníka nadobúdať nemožno. Základným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby (akou je aj žaloba v tejto veci) je v zmysle § 137 písm. c/ Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, pokiaľ tento nevyplýva z osobitného predpisu. Rešpektujúc zásadu hospodárnosti konania sa súd musí zaoberať otázkou existencie naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe už po začatí konania, pričom naliehavý právny záujem na požadovanom určení musí byť daný aj v čase rozhodovania. Právny záujem musí byť naliehavý v tom zmysle, že žalobca v danom právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie spornosti a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Naliehavý právny záujem sa viaže na konkrétny určovací petít (to, čoho sa žalobca v konaní domáha) a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným petítom môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva alebo právnej neistoty. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná

žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcov, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov. Žalobcovia tvrdia svoj naliehavý právny záujem na určení, pretože bez požadovaného určenia by bolo postavenie žalobcov neisté. O naliehavý právny záujem ide, aj keď sa nemožno domáhať priamo plnenia. Určovací žaloba je prípustná vtedy, ak s ňou odstraňuje spornosť vzťahu sporových strán a predchádza vzniku ďalších sporov, prípadne, ak sa vytvára pevný základ právneho vzťahu medzi nimi (súd poukazuje aj na rozhodnutie NS SR sp.zn. 1Cdo 56/2003, ale aj 1Cdo 26/2007, 3Cdo 112/2004). Súd poukazuje na to, že žalobcovia v rade 3.,4.,5,7 disponujú vkladuschopnými listinami, ktoré ich vlastníctvo preukazujú a preto rozhodol tak ako je to uvedené vo 3. výroku tohto rozsudku.

Podľa § 211 ods. 1 CMP veta prvá (Civilný mimosporový poriadok), ak sa objaví po právoplatnosti uznesenia, ktorým sa konanie o dedičstve skončilo, ďalší poručiteľov majetok, prípadne aj dlh, súd na návrh vykoná o tomto majetku dodatočné konanie o dedičstve.

Čo sa týka ostatných žalobcov, žalobe taktiež súd vyhovel s poukazom na vyššie uvedené (1.2.4-6. výroky rozsudku).

Podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci) a keďže žalobcovia mali vo veci plný úspech, súd im priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanej. O výške náhrady trov konania rozhodne súd obsadený súdnym úradníkom samostatným uznesením v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP.

5. Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním napadla len žalovaná proti všetkým výrokom rozsudku a so všetkých odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 ako aj v § 366 CSP domáhajúca sa jeho zmeny tak, aby podaná žaloba žalobcov bola v celom rozsahu zamietnutá, resp. aby konanie v spore bolo po zrušení rozsudku zastavené, keď tiež požadovala nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolacie dôvody špecifikovala v troch častiach pod označením procesné výhrady, výhrady k vecnej stránke a výhrady k rozhodnutiu o trovách konania. Ohľadom procesných výhrad uviedla, že procesné podmienky tohto konania od samého začiatku neboli splnené a súdom ani skúmané z úradnej povinnosti napriek jej námietkam, keď okruh žalobcov a samotný výrok žaloby bol viackrát so súhlasom súdu menený bez rešpektovania jej názoru ako protistrany. Aj v dôsledku uplynutia všetkých prekluzívnych lehôt nastali právne skutočnosti v jej prospech, na čo konajúci súd opakovane upozorňovala a na čo má súd prihliadať z úradnej povinnosti a zo zákona, ide o právnu skutočnosť fixovania vlastníctva u osoby zapísanej v katastri nehnuteľností po zákonom určenú dobu, čo súd nerešpektoval a dokonca za žalobcov prevzal dôkazné bremeno. Poukazuje tiež na výraznú nerovnováhu pri posudzovaní úkonov jednotlivých strán sporu v prospech žalujúcej strany. Určovacie žaloby majú preventívnu funkciu s cieľom predchádzania porušeniu práva budúcnosti, z čoho vyplýva potreba určujúceho výroku len vo vzťahu k prítomnosti, preto pre rozsudok nemôže byť rozhodujúci stav, ktorý tu už nie je. S ohľadom na právny názor odvolacieho súdu z predchádzajúceho rozhodnutia v spore je nevyhnutné, aby súd všetky nezákonne zabezpečené listiny týkajúce sa nežijúcich osôb zo súdneho spisu vylúčil a zároveň aby ustálil okruh účastníkov tohto konania s osobitným dôrazom na osoby po nebohom U. B. zomrelom 16.02.1963, keď medzi žalobcami sa nenachádzajú všetci dedičia – napríklad A. B., L. B. a I. B., s ohľadom na čo, pre neúplnosť okruhu všetkých subjektov, súd podľa zákona žalobu zamietne, resp. by mal postupovať podľa § 78 CSP, čo sa ale nestalo. Z uvedeného vyplýva, že v napadnutom rozsudku ustálené údajné veľkosti (spolu) vlastníckych podielov skutočnosti nezodpovedajú. Notárska zápisnica, ktorou jej právna predchodkyňa vlastníctvo nadobudla, je verejnou listinou a teda nie je prípustné, aby súd jej platnosť posudzoval, osobitne ak žalobcovia na tom nemajú a ani nepreukázali naliehavý právny záujem. Vyvrátiť údaje vo verejnej listine je možné len dôkazom opaku, čo sa rovnako v spore nestalo. Ona sama tiež do podania žaloby splnila podmienku pre vydržanie, keď nehnuteľnosti nadobudla od svojej matky darovaním a k účinnému a relevantnému spochybneniu jej dobromyseľnosti nedošlo, osobitne ak by bol rešpektovaný právny názor odvolacieho súdu o tom, že určenie vlastníckeho práva sa týka výhradne osôb živých. Prvoinštančný súd sa zaoberal vlastníckymi právami mŕtvych osôb, bez rešpektovania právneho stavu v roku 1995 resp. do roku 2005, nezaoberal sa ani neuplatnením námietok žalobcami v konaní o ROEP, kde rovnako jej dobromyseľnosť držby spochybnená nebola. Počas 10-ročnej lehoty nebola vyzvaná ani na vydanie pozemkov, v súdnom spise sa originál údajnej prídelovej listiny s predpísanými náležitosťami v spise nenachádza – nebol súdu predložený a s ohľadom na dátum údajného prídelu dňa 7.4.1948 KNV v Nitre neexistoval a teda nemal zákonné kompetencie na

pridelovanie pozemkov podľa údajného súpisu majetku zo dňa 5.10.1948. Nehnuteľnosti tiež nemohol odovzdávať pridelcovi pozemnoknižný vlastník D. A., nakoľko tento bol vysídlený v máji 1948, pričom podľa potvrdenia Štátneho archívu v Nitre sa tento na zozname presídlencov nenachádzal. Výmer bez vymedzenia pridelovaných nehnuteľností nespĺňal základnú náležitosť pre takéto rozhodnutie a preto na jeho základe nikto z právnych predchodcov žalobcov vlastníctvo k nehnuteľnostiam nadobudnúť nemohol; aj podľa súdu boli nehnuteľnosti špecifikované až rozhodnutím z roku 1958, keď v rozhodnutí súdu absentuje vysvetlenie reagujúce na jej obranu žalovanej. Rovnako pozemnoknižný návrh na vklad bol podaný 19.2.1958, z dôkazu založenom v spise aké nehnuteľnosti mohli byť právnym predchodcom žalobcom výmerom pridelené nevyplýva, že by sa v nich predmetné nehnuteľnosti nachádzali. V kontexte uvedeného súd neobjasnil v rozsudku čoho sa vlastne žalobcovia domáhajú bez preukázania ich aktívnej legitímácie na požadovanom určení a naliehavého právneho záujmu vrátane vecnej legitímácie všetkých strán sporu. Rozhodnutie súdu je v rozpore s článkom 2. ods. 2 Ústavy SR, keďže len pozitívne určenie vlastníckeho práva je spôsobilé na zápis vyznačenia zmeny vlastníctva v katastri nehnuteľností, avšak iba pred uplynutím prekluzívnych lehôt vyplývajúcich zo zákona, na uplynutie ktorých súd musí prihliadať z úradnej povinnosti. Po obdržaní uznesenia odvolacieho súdu konajúci súd mal žalobu neodkladne zamietnuť v súlade aj s ust. § 391 ods. 2 CSP, namiesto toho však čakal nečinný na zmenu petitu. Predmetné nehnuteľnosti neboli predmetom dedičstva po nebohom U. B. zomrelom 16.2.1963 a dedičské konanie v katastri nehnuteľností nebolo ani zaevidované. V spore boli porušené jej základné práva a slobody – právo na spravodlivý súdny proces, právo vlastniť majetok a právo na prejednanie veci v primeranej lehote nezávislým súdom. V časti odvolacích dôvodov k vecnej strane odvolateľka poukázala na to, že v spore neboli garantované jej práva občana aj podľa medzinárodných dokumentov. Pokiaľ aj podľa tvrdenia súdu v roku 1948 k praktickej realizácii zákonov celoplošne nedošlo, v súčasnosti nie je možné za to zvaliť zodpovednosť na ňu ako terajšiu vlastníčku, a to najmä po uplynutí všetkých prekluzívnych lehôt a teda ex lege zaniknuté vlastnícke právo žalobcov im navrátiť. Podaná žaloba preto úspešná byť nemôže, ohľadom čoho poukazuje aj na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 21/08 z 23.9.2009. Prvoinštančný súd neúplne zistil skutkový stav aj s ohľadom na to, aká bola právna úprava vzťahov pred rokmi 1948 – 1950. Konajúci súd bez akejkoľvek revízie prevzal tvrdenia a úvahy žalujúcej strany a nevysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a následne rozhodol tendenčne aj v rozpore s predpismi hmotného práva k vydržaniu ako aj v rozpore s právne záväzným názorom odvolacieho súdu. Pri uskutočnení prevodu práv je už neprípustná určovacia žaloba – kladná ani záporná, keď ona vlastníctvo nadobudla riadnym právnym úkonom a v dobrej viere. Od zápisu jej vlastníctva do katastra nehnuteľností do podania žaloby uplynula stanovená vydržacia lehota podľa § 134 OZ a preto ona v konaní nebola povinná tvrdiť a ani preukazovať nadobudnutie oprávnenej držby v čase predchádzajúcim tomuto zápisu, s ohľadom na čo bolo vykonané dokazovanie nadbytočné, keď uplynutím doby desiatich rokov sa stala výlučnou vlastníčkou sporných nehnuteľností priamo zo zákona (ex lege) a zároveň zaniklo (spolu) vlastnícke právo doterajších vlastníkov. Jej matka mala vlastníctvo potvrdené na LV č. XXXX zo dňa 21.6.1995, jej vlastníctvo za jej života spochybnené nebolo. Za dodržanie náležitostí notárskej zápisnice je zodpovedný notár menovaný štátom, nie ona. Ani do roku 1992 nebol tvrdý prídel a ani iné právo svedčiace v prospech žalobcov v katastri nehnuteľností zapísané, keď nehnuteľnosti boli zapísané na mene právnych predchodcov jej matky. Pokiaľ sa jej vyčíta, že držiteľkou nehnuteľností jej právna predchodkyňa nebola, táto výhrada v ešte väčšej miere platí pre žalobcov. Notársku zápisnicu súd označuje za verejnú listinu, avšak v zápätí konštatuje, že bol preukázaný opak v nej uvedený, avšak bez uvedenia čoho, čím a z akých dôvodov. Poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v línii ochrany práv dobromyseľných nadobúdateľov a to i v prípade nadobudnutia od nevlastníka. Jej nie je zrejmé, z akého dôvodu sa súd zaoberá novou pozemkovou reformou, keď vzápätí sám uvádza, že k praktickej realizácii zámerov zákona celoplošne nedošlo, teda relevancia tohto právneho posúdenia jej nie je zrozumiteľná. Ak súd tvrdí, že zápisy prídelov do pozemkovej knihy nemali konštitutívny charakter, upozorňuje na svoju predošlú argumentáciu ohľadom knihovného poriadku prídelov a zákonné prelomenie intabulačného princípu (ku ktorému s určitosťou nedošlo v roku 1948, ako tvrdí súd). Ak súd tvrdí, že žiadosťou o vydanie poľnohospodárskych pozemkov bola jej dobromyseľnosť narušená alebo spochybnená, neuvádza akým spôsobom sa mal podľa transformačného zákona vlastník domôcť „uvoľnenia“ pozemkov z užívania socialistickej organizácie resp. povinnej osoby. Ďalšiu neistotu do postavenia žalobcov prezentujú osvedčenia o vyrovnaní dedičských podielov zo dňa 15.9.1993 spolu s odlišnými účastníkmi než boli zistení v dedičskom konaní po neb. U. B. zomrelom v roku XXXX. Vecná legitímácia ako aj naliehavý právny záujem na strane žalobcov musí existovať v každom štádiu konania, žalobcovia však naliehavý právny záujem nepreukázali s ohľadom na formuláciu výroku nimi požadovanej žaloby, keď určovacia žaloba je svojou povahou preventívna. Poukazuje na výpoveď zodpovednej osoby z Agrorentu a.s. C.,

že poľnohospodárske družstvo v C. malo k dispozícii fotokópiu celej pozemnoknižnej knihy za obec Nesvady, avšak vyjadrením tejto spoločnosti ako súkromnej spoločnosti nemajúcim oporu v zákone práva nevznikajú, nemenia sa a ani nezaničujú. Jej matka bola členkou JRD C. od roku 1959 až do zániku JRD. Treba tiež akceptovať dobový výklad právnych predpisov a automatickú prezumpciu „bezchybnosti“ konania štátneho orgánu. Tvrdí preto, že argumentácia súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a ani v platných právnych predpisoch, v nadväznosti na žalobcami predložené listiny a na jej obranu v spore, teda rozsudok nenapĺňa náležitosti ani podľa § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozsudku v písomnom vyhotovení považuje za zásadne rozdielne s odôvodnením po jeho vyhlásení, ktoré nepovažuje za presvedčivé a riadne. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tak nezískala žiadnu vedomosť o dôvodoch, ktoré súd viedli k rozhodnutiu vo veci samej vo vzťahu k vyhoveniu k podanej žalobe žalobcov, keď tvrdenia a úvahy súdu sú z jej pohľadu bez opory v dokazovaní a právnej úprave. Odôvodnenie rozsudku považuje aj za vnútorne rozporné, zmätočné a všeobecné a je jednoznačné, že súd opakovane jej neposkytol právnu ochranu zákonným spôsobom konkrétne k jej nadobudnutým vlastníckym právam. Naďalej trvá na neopodstatnenosti podanej žaloby, na tom, že nastali právne skutočnosti zo zákona uplynutím všetkých prekluzívnych lehôt a že žalobcami predložené listiny už skôr príslušné orgány označili za nevykonateľné, imperfektné a neúplné. Ak je nesprávna meritórna časť výroku, nemôže byť správne ani rozhodnutie súdu o trovách konania, keď súd nevysvetlil, akým právnym titulom žalobcom priznal nárok na náhradu trov celého konania, teda aj za čas konania, ktorá sa viedla o (procesne neprípustnej z dôvodu neexistencie a nepreukázania naliehavého právneho záujmu) zapieracej žalobe nespôsobiljej k zlepšeniu právneho postavenia žalobcov, osobitne ak neboli v katastri nehnuteľností ako vlastníci nehnuteľností zapísaní.

6. K podanému odvolaniu sa vyjadrovala prostredníctvom svojho právneho zástupcu len žalobkyňa v 8. rade (aktuálne v 15. rade) I. B., ktorá žiadala rozsudok potvrdiť, keďže odvolanie je absolútne nedôvodné a napádaný rozsudok je vecne správny. Rozsudok nemožno považovať za nepreskúmateľný a arbitrárny, s odvolacími dôvodmi nesúhlasí, vlastnícke právo žalovaná nadobudnúť nikdy nemohla. Predmetná žaloba je jediným právnym prostriedkom ochrany práv žalobcov, keď súdna prax súdov pripúšťa aj žaloby o určenie, že vec patrí do dedičstva, keď všetky subjekty vystupujúce v tomto spore sú živými osobami. V konaní o dedičstve po poručiteľovi U. B. boli sporné nehnuteľnosti v spoluvlastníckom podiele 2/3-ín k celku prejednané ako mimoknihovné vlastníctvo, pričom dedičom sa stal H. B., s ohľadom na čo neobstojí tvrdenie žalovanej o tom, že v dedičskom rozhodnutí sa vložka 3587 nenachádza a že ani nebola prejednaná. Spoluvlastnícke podiely (žalobcov) sú vypočítané v súlade s právnou postupnosťou preukázanou dedičskými rozhodnutiami a notárskymi zápisnicami obsahujúcimi dohody a osvedčenia o vyrovnaní dedičských podielov uznaním vlastníctva. V konaní sa preukázalo, že vyhlásenia A. T. uvedené v notárskej zápisnici zo dňa 03.04.1995 sa nezakladajú na pravde, čo prvoinštančný súd riadne odôvodnil, keď správne poukázal aj na rozdielnosť notárskych zápisníc vydávaných podľa dvoch právnych predpisov – podľa zákona č. 293/1992 Zb. a podľa zákona č. 323/1992 Zb., keď správne posúdil aj nenaplnenie zákonných podmienok na vydržanie vlastníckeho práva zo strany predchodkyne žalovanej ani samotnej žalovanej. V konaní žalobcovia preukázali existenciu vkladuschopných listín, keď k zmene žaloby došlo v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu. Neobstojí ani námietka žalovanej o zostavení registra obnovenej evidencie pozemkov (ROEP), nakoľko pre zápis žalovanej na liste vlastníctva nemali inú možnosť ako podať predmetnú žalobu. Žalovaná a ani A. T. nikdy predmetné nehnuteľnosti nemali v držbe a užívaní, preto ani nemohli byť dobromyseľné, keďže pre vydržanie sa vyžaduje postavenie oprávneného držiteľa. Originál výmeru o prídele zo dňa 07.04.1951 so všetkými náležitosťami sa nachádza v dedičskom spise po prídelkyni – poručiteľke Q. B., tento bol doplnený dodatkom zo dňa 01.09.1958, ktorý vydal na to oprávnený orgán – KNV v Nitre. Prvoinštančný súd tiež správne poukázal na to, že osídľovací úrad mohol odovzdať jednotlivé podstaty z majetku presťahovaných maďarov do dočasného užívania oprávneným prisťahovalcom, pričom im mohol taktiež priznať doplnkové prídele. Ona nikdy netvrdila, že by sporné nehnuteľnosti neboli predmetom dedičského konania po U. B., pričom spolu s odvolaním predkladané ďalšie listiny mala žalovaná uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

7. V priebehu odvolacieho konania došlo k úmrtiu U. B. (XX.XX.XXXX – v rozsudku označený ako žalobca v 5. rade), U. S. (XX.XX.XXXX – v rozsudku označený ako žalobca v 2. rade) I. B. (XX.XX.XXXX – v rozsudku označenej ak žalobkyňa v 3. rade) a Q. J. (XX.XX.XXXX – v rozsudku označenej ako žalobkyňa v 4. rade), na základe ktorých skutočností, ako aj na základe vyjadrenia ich právnych nástupcov, potom Krajský súd v Nitre ako súd odvolací pred rozhodnutím vo veci samej rozhodol uznesením č. k. 8Co/13/2020-1262 tak, že pokračuje v konaní s dedičmi G. a G. S. (po U. S.) a P.

a Q. B. (po U. B.). Uznesením zo dňa 29.06.2023 č. k. 8Co/13/2020-1511 ďalej odvolací súd rozhodol o pokračovaní v spore s právnymi nástupcami po I. B. – s E. F., J. G. a B. M. a po neb. Q. J. – s N. J. T., N. J. ml. a O. J., pričom tiež pripustil zmenu žaloby v časti výroku č. 3 napadnutého rozsudku – vo vzťahu k nárokom neb. žalobkyne v 3. rade I. B., a neb. žalobkyne v 4. rade Q. J. a neb. žalobcu v 5. rade U. B. tak, že tam uvedené parcely reg. „E“ zapísané na LV č. XXXX pre kat. úz. C., parc. č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX Q. XXXXX patria do dedičstva po uvedených pôvodných a nebohých žalobcoch I. B., Q. J. a U. B., pre každého z nich v podiele 2/120-ín k celku.

8. Následne Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal vec na nariadenom odvolacom pojednávaní, keď po zopakovaní časti vykonaného dokazovania a po vyjadreniach na pojednávaní prítomných sporových strán dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a že ohľadom napadnutého rozsudku je potrebné rozhodnúť v zmysle ust. § 387 ods. 1 a § 388 CSP tak, ako to je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia, keď súčasne v odvolacom konaní úspešným žalobcom v zmysle ust. § 396 a § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, keď o výške tohto nároku bude následne konať a rozhodovať súd prvej inštancie rozhodujúci aj o výške trov prvoinštančného konania.

9. Zmena časti výroku 3. napadnutého rozsudku bola vynútená len tým, že v priebehu odvolacieho konania došlo k úmrtiu žalobcov v 2. až 5. rade označených v napadnutom rozsudku, s ohľadom na čo bolo jednak nevyhnutné rozhodovať o pokračovaní v spore s ich právnymi nástupcami, ktorí prejavili záujem v spore pokračovať, pričom pre úmrtie uvedených žalobcov už im nebolo k predmetným nehnuteľnostiam možné určiť ich označené spoluvlastnícke podiely k celku, ale bolo možné určiť len to, že v rozsudku ich uvedené spoluvlastnícke podiely patria do dedičstva po týchto pôvodných žalobcoch (z napadnutého rozsudku), keď ohľadom uvedeného sa nejedná o zmenu žaloby v zmysle toho, že by sa stalo predmetom konania niečo iné, išlo len o dôsledok úmrtia žalobcov a z toho prameniacej nutnosti zmeny, nešlo teda o klasickú inak v odvolacom konaní neprípustnú zmenu žaloby. Z tohto pohľadu odvolací súd časť výroku 3. napadnutého rozsudku síce formálne zmenil, avšak v skutočnosti podľa výsledku rozhodnutia sa stále jedná o vyhovujúci (obsahovo potvrdzujúci) výrok rozsudku, avšak už len inak formulovaný vzhľadom na dôsledky skutočností úmrtia pôvodných (v napadnutom rozsudku označených) žalobcov v 2. až 5. rade. Čo sa týka samotného rozsudku, tak ako bol v čase jeho vyhlásenia súdom prvej inštancie vydaný, mal odvolací súd za to, že ide o rozhodnutie v zmysle ust. § 387 ods. 1 vecne správne a v súlade so zákonom i riadne odôvodnené. Nakoľko sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v zmysle ust. § 387 ods. 2 sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (podstatné v texte zvýraznené), keď na zdôraznenie jeho správnosti aj s ohľadom na odvolacie dôvody žalovanej uvádza ďalšie podstatné skutočnosti.

10. Vlastnícke právo sa nepremlčuje a teda sa nepremlčuje ani právo na jeho súdnu ochranu a preto argumentácia žalovanej - o tom, že po zápise jej vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam nebolo už možné toto jej zapísané vlastnícke právo v katastri nehnuteľností spochybňovať - neobstojí, keď práve súd je tým štátnym orgánom, ktorému prináleží právnym subjektom ochranu vlastníckeho práva zabezpečovať (poskytnúť). Súd nie je viazaný evidovaným stavom vyplývajúcim z evidencie nehnuteľností, ale má zistiť (ustáliť) vlastnícky stav z vykonaného dokazovania a v prípade jeho zistenia v prospech žalobcov je potom povinný týmto poskytnúť súdnu ochranu vydaním meritórneho súdneho rozhodnutia o určení ich vlastníckeho práva, ktoré súdne rozhodnutie raz a navždy spornú otázku medzi sporovými stranami vyrieši a odstráni tak právnu neistotu oboch sporových strán ohľadom vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam; poukaz žalovanej na tzv. skutočnosť fixovania vlastníctva u osoby zapísanej v katastri nehnuteľností po zákonom určenú dobu preto sama o sebe neobstojí. Pri danom zápise vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam žalobcovia majú na podanej žalobe naliehavý právny záujem, keďže im priaznivé súdne rozhodnutie (v ich prospech) odstráni ich právnu neistotu a bude i podkladom pre zápis ich vlastníckeho práva do evidencie nehnuteľností (do katastra nehnuteľností). Posudzujúc originál predmetného výmeru o prúdele do vlastníctva, keď jeho správnym dátumom vydania je dátum 07.04.1951, ktorý bol vydaný pre hospodársku jednotku B. U. a manželka Q., F. S., v ktorom výmere je uvedené, že do vlastníctva (spoluvlastníctva v podieloch 2/3 a 1/3) uvedení prídelcovia/prisťahovalci z Maďarska získavajú z majetku bývalého vlastníka A. D. (bytom) C. č. d. I-173 č. hj. (číslo hospodárskej jednotky) 213 pôdu o výmere 18kj (katastrálne jutro) a 1149s (siah) – celkovo však 20 hj a 115s (cca 11,5 ha) a vychádzajúc z dodatku k uvedenému prídelu zo dňa 01.09.1958 „ustalujúcim pridelený pozemkový majetok v citovanom výmere doplnením uvedenia

pozemnoknižných dát pridelených nehnuteľností“ (vrátane predmetných nehnuteľností zapísaných v pôvodnej pozemnoknižnej vložke č. XXXX) a vychádzajúc tiež z poukazu na uvedený výmer a celkovú výmeru pridelené a dedené poľnohospodárskej pôdy v oboch dedičských rozhodnutiach po prídelcoch U. a Q. B. (zodpovedajúcu spoluvlastníckemu podielu a spolu predstavujúcu výmeru XX,XXXX ha), ako aj s poukazom na prílohu číslo 2 k výkazu hospodárskej jednotky 213 nehnuteľného majetku, v ktorej boli rovnako predmetné nehnuteľnosti z pozemnoknižnej vložky č. XXXX zapísané, mal odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie v kontexte všetkého uvedeného za to, že (i) predmetné nehnuteľnosti boli prídelcom zhora označeným výmerom riadne a priamo (zo zákona) do ich vlastníctva pridelené a riadne boli aj predmetom dedičského konania po nich, v ktorých boli riadne ako dedičstvo prejednané s tým (i keď s poznámkou o mimoknihovnom vlastníctve, t. j. nezapísania zmien v PKV po výmere), že po U. B. ich prevzal H. B. a po Q. B. A. W., F. B., neskôr G.. V zmysle zák. č. 293/1992 Zb. mali tí dedičia, ktorí k poľnohospodárskym pozemkom spoluvlastnícky podiel nenadobudli, právo žiadať od povinných osôb (ktoré poľnohospodárske pozemky zdedili) vyrovnanie svojho dedičského podielu (s následkom zániku práva v prípade jeho neuplatnenia), ktoré právo si dedičia i uplatnili a došlo k vyrovnaní dedičských podielov uznaním ich vlastníctva (spoluvlastníckych podielov) v zmysle (notárkou spísaných) notárskych zápisníc o vyrovnaní dedičských podielov; pokiaľ si toto právo všetci dedičia po pôvodnom prídelcovi U. B. neuplatnili, ich právo zaniklo a teda nemuseli byť účastníkmi tohto sporu, keď ostatní dedičia sú všetci na strane žalujúcej strany, pričom výška ich jednotlivých spoluvlastníckych podielov (nárokov) z osvedčenia a rozsudku predmetom konkrétnych odvolacích dôvodov nebola. Od nadobudnutia vlastníctva prídelcami, resp. i dedičmi neboli žalovanou označené žiadne ich úkony, ktorými by svoje nadobudnuté práva mali následne stratiť (previesť). Obrana žalovanej smerujúca k tomu, že tieto práva mali stratiť na základe osvedčenia o vydržaní vlastníctva jej matkou (vo forme notárskej zápisnice zo dňa 03.04.1995), darovacej zmluvy matky na ňu (zo dňa 22.09.1995, zavkladovaná dňa 02.06.1997) a „pre uplynutie všetkých prekluzívnych lehôt“ neobstojí. Notárska zápisnica o osvedčení podľa zák. č. 323/1992 Zb. (Notárskeho poriadku) obsahuje síce prehlásenie matky žalovanej o tvrdenom nadobudnutí vlastníctva vydržaním, ale je len listinou na (zjednodušenie) zápis(u) vlastníctva v katastri nehnuteľností záznamom, nie je však právnym titulom – dokladom preukazujúcim vlastníctvo. V prípade sporu o vlastnícke právo, ako tomu je aj v tomto prípade, je potom povinnosťou strany, ktorá na (správnosť) prehlásenia v osvedčení poukazuje, v spore jednoznačne nad akúkoľvek pochybnosť preukázať, správnosť (dôvodnosť) skutkových a právnych tvrdení o nadobudnutí vlastníctva, teda preukázať nadobudnutie vlastníctva spôsobom označeným v osvedčení. V osvedčení matka žalovanej uvádzala darovanie predmetných nehnuteľností od svojich súrodencov + strýka D. A. a tety S. D., z časti (i) zaopatrovania, keď pôdu mala dobromyseľne vlastníť a užívať od roku 1940 až do 1959, pričom zmluvy o tom boli zničené povodňou v roku 1952; v žalobe zo dňa 29.12.1992 (zastúpená žalovanou) proti PD C. na vydanie pozemkov a určenie vlastníctva (spor pod sp. zn. 9C/5/93) však uvádzala ich získanie od svojich rodičov, neskôr v spore uvádzala dar od pozemnoknižného vlastníka, keď vlastníctvo už v tomto spore ďalej neriešila a požiadala notárku o vydanie zhora uvedeného osvedčenia. Žalovaná v tomto spore vykonaným dokazovaním (dôkaznými prostriedkami obrany) v osvedčení uvádzané skutočnosti (nadobudnutia vlastníctva a držby) nepreukázala, keď tieto skutočnosti prvoinštančným súdom uvedené listiny (potvrdenia Agrorent, a.s., súpis z 05.10.1948) i vyvrátili. Žalovaná teda vlastnícke právo svojej právnej predchodkyne (titulom darovania/vydržania) nepreukázala a preto od nej vlastnícke právo (ako nevlastníčky) na základe následnej darovacej zmluvy nadobudnúť nemohla. Vlastnícke právo žalovaná nemohla ani vydržať, keď ona ani jej právna predchodkyňa (matka) dobromyseľná a v držbe vecí nebola a jej samotnej do podania žaloby v tomto spore vydržacia lehota neplynula. Na uvedenom nič nemení ani uskutočnenie ROEPu a zápis vlastníctva na liste vlastníctva, resp. ani samotná (avšak nepreukázaná) dobrá viera nadobúdateľa, v tomto smere odvolací súd poukazuje na rozhodnutie judikát R56/2021 (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. apríla 2021 sp. zn. 1 V Obdo/2/2020), predovšetkým na jeho výroky III. a IV. Pre rozhodnutie o trovách sporu je podstatný konečný výsledok sporu, ktorý je priaznivý na strane žalobcov, keď dôvody hodné osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania žalobcom (ani) odvolací súd nevzhliadol.

11. Zo všetkých zhora uvedených dôvodov preto odvolací súd, pomerom hlasov 3:0, rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).